

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et. Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D. a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **P. K.**
bytem Č. A., P.

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha 8 – Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

o žalobě ze dne 18. 2. 2019 na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o informace

takto:

- I. Žalovaný je povinen ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout o žádosti žalobce ze dne 21. 10. 2018 o informace, a to v části, ve které se žalobce domáhá zaslání kopie správního rozhodnutí vydaného k umístění či provozu rychloměru.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 200 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Václava Voříška.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 18.2.2019 podanou dne 19.2.2019 u Městského soudu v Praze domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, která měla spočívat v tom, že žalovaný v zákonem stanovené lhůtě nerozhodl o žádosti žalobce o informace ze dne 21.10.2018 v části týkající se zaslání kopie správního rozhodnutí o umístění či provozu rychloměru v Praze 4 na Jižní spojce (v blízkosti sloupu VO č. 403019, od ul. Spořilovské náměstí směrem do centra). Žalobce navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost do 15 dnů

vyřídít žalobcovu žádost o informace, tj. *aby žalovaný buď poskytl požadované informace, nebo aby žádost o informace odmítl, odložil atp.*

2. Z průběhu předcházejícího řízení, jak jej dokumentuje spisový materiál, vyplývá, že dne 21.10.2018 žalobce podal žalovanému žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“), kterou žalovaný dne 22.10.2018 elektronicky předal Městské policii hlavního města Prahy (dále též jen „obecní policie“) z důvodu, že žádost patří do její věcné působnosti. Žádost o informace žalobce formuloval následovně: *„Dovoluji si požádat o informaci, dle zákona o svobodném přístupu k informacím, jaký typ rychloměru je umístěn v Praze 4, na Jižní spojce (v blízkosti sloupu VO č. 403019, od ul. Spořilovské směrem do centra), tedy kdo je jeho výrobcem, jak je označen konkrétní model rychloměru, a zda se jedná o stacionární rychloměr, který měří rychlost v jednom konkrétním bodě, nebo zda se jedná o úsekový rychloměr, který měří rychlost v určitém úseku. Bylo-li k umístění či provozu rychloměru vydáno správní rozhodnutí, žádám o zaslání kopie“.*
3. Postoupenou žádost o informaci vyřídila obecní policie sdělením dne 26. 10. 2018 pod č.j. MPPH 153903/2018 tak, že žádost v části odložila a v části informaci poskytla. Obecní policie odložila část žádosti ve znění *„Bylo-li k umístění či provozu rychloměru vydáno správní rozhodnutí, žádám o zaslání jeho kopie“* dle ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích, neboť vyřízení žádosti nespadlo do její působnosti. Odložení žádosti v této části obecní policie zdůvodnila tím, že provádí měření rychlosti dle ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, a to s využitím technologií určených k měření rychlosti. Rychloměr pro účely měření rychlosti vozidel obecní policií se umísťuje na místa, která jsou ve smyslu ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb., stanovena Policií České republiky většinou na žádost městských částí. Samotné fyzické umístění rychloměrů pak provádí Technická správa komunikací hl. m. Prahy a.s., která je současně pověřeným správcem z hlediska údržby, servisních prací předmětného zařízení. Na zbylou část žádosti pak obecní policie reagovala poskytnutím požadovaných informací, a to oznámením ze dne 30. 10. 2018, č.j. MPPH 153935/2018.
4. Dne 16. 11. 2018 žalobce žalovanému doručil podání označené jako *„Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace“*, z jehož obsahu vyplynulo, že ji žalobce podal z důvodu nevyřízení své žádosti o informace ze dne 21.10.2018 (stejnou stížnost poslal též na Ministerstvo dopravy a Ministerstvo vnitra). Žalovaný postoupil stížnost dne 26.11.2018 obecní policii, o čemž žalobce ve stejný den vyrozuměl, stejně jako o tom, že jeho žádost o informace byla dne 22.10.2018 předána obecní policii z důvodu příslušnosti.
5. Dne 4. 12. 2018 byla žalovanému doručena výzva Ministerstva vnitra k vyjádření, jakým způsobem byla vyřízena stížnost dle ust. § 16a zákona o informacích podaná žalobcem dne 16.11.2018. V reakci na tuto výzvu žalovaný Ministerstvu vnitra dne 13. 12. 2018, sdělil, že stížnost byla předána obecní policii, neboť ta žádost o poskytnutí informace vyřizovala. Dne 18.12.2018 obecní policie odpověděla na výzvu Ministerstva vnitra tak, že stížnost na postup byla vyřízena tzv. autoremedurou a žalobci byly přílohou dopisu č.j. MPPH 192730/2018 znovu zaslány již zasláné dokumenty. Ze sdělení Ministerstva vnitra ze dne 21.1.2019, č.j. MV-135498-5/ODK-2018 adresovaného mj. žalobci pak vyplývá, že ministerstvo postup obecní policie vyhodnotilo tak, že bylo postupováno v souladu s § 16

odst. 5 zákona o informacích, neboť povinný subjekt žalobci zcela vyhověl, a proto již Ministerstvo vnitra nebude ve věci činit žádné kroky.

6. Žalobce v žalobě uvedl, že s vyřízením své žádosti nesouhlasil, neboť žádost o informace nesměřoval obecní policii, ale žalovanému. Za podstatné považoval to, že obecní policie mu neposkytla veškeré informace, o které žádal, protože žádost byla v části týkající se správního rozhodnutí k umístění či provozu rychloměru obecní policií odložena pro nedostatek působnosti; proto žalovanému podal stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o informacích. Dále uvedl, že opětovné zaslání sdělení o odložení žádosti a částečné poskytnutí informací obecní policií není žádnou „autoremedurou“, protože žádost o informace byla zaslána žalovanému a nikoli obecní policii, a rovněž stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace byla směřována proti žalovanému jakožto povinnému subjektu a nikoli proti obecní policii.
7. Žalobce podotkl, že nelpí na formalismu, a proto se v té části, ve které bylo jeho žádosti vyhověno obecní policií, nebrání proti nečinnosti žalovaného, byť formálně vzato je žalovaný nečinný ve vztahu k celé žádosti o informace, protože pokud se necítil být příslušným povinným subjektem k vyřízení žádosti žalobce o informace, nemělo dojít (pouze) k postoupení žádosti obecní policii, ale současně měl žalovaný žádost žalobce o informace odložit podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích pro nedostatek působnosti. K tomu však do dnešního dne nedošlo, resp. žalobce o tom nebyl informován. Žalobce byl teprve po podání stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace žalovaným vyrozuměn o tom, že den po podání žádosti byla tato předána obecní policii, aniž by však byla uvedena informace o tom, že došlo k odložení žádosti dle zákona o informacích.
8. Žalobce zdůraznil, že se touto žalobou brání pouze proti nečinnosti žalovaného ve vztahu k části žádosti o informace ze dne 21. 10. 2018, v níž požadoval zaslání kopie správního rozhodnutí o umístění či provozu předmětného rychloměru. Jakkoli byla jeho žádost v této části ze strany obecní policie odložena podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích, žalobce ji úmyslně nesměřoval obecní policii, ale žalovanému, do jehož působnosti vydání předmětného správního rozhodnutí o umístění či provozu rychloměru dle názoru žalobce nepochybně spadá. Podle přesvědčení žalobce skutečnost, že tuto část žádosti odložila obecní policie, neznamená, že by žalovaný nebyl nečinný. Postup, jaký zvolil žalovaný (tj. předání žádosti obecní policii bez současného odložení žádosti) nemá v zákoně žádnou oporu. Na rozdíl od správního řádu (§ 12) totiž zákon o informacích ani neumožňuje, aby došlo k postoupení žádosti pro nepřislušnost.
9. Jakkoli obecně lze takový postup (postoupení žádosti o informace příslušnému povinnému subjektu) kvitovat, neboť urychluje poskytnutí informace, v tomto případě se jednalo o účelové a obstrukční jednání žalovaného. Žalovaný totiž postoupil žalobcovu žádost o informace obecní policii kvůli své údajné nepřislušnosti, obecní policie však následně žalobcovu žádost o informace zčásti pro nepřislušnost (resp. nedostatek působnosti) odložila, protože vydání správního rozhodnutí k umístění či provozu rychloměru není v její působnosti, ale právě v působnosti žalovaného. Prvotní pochybení tedy lze shledat v tom, že žalovaný postoupil žádost o informace obecní policii, byť minimálně v části týkající se správního rozhodnutí byl příslušným povinným subjektem právě on, resp. jednalo se o informaci z jeho působnosti. Za stěžejní však žalobce považuje to, že o předmětné části žádosti nebylo žalovaným dosud nijak rozhodnuto, přičemž požadovanou

kopii správního rozhodnutí žalobce nezískal ani od obecní policie či jiného povinného subjektu.

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl, že by byl ve věci nečinný a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že obecní policie nekonstatovala, že část žádosti týkající se správních rozhodnutí o umístění rychloměrů odkládá z důvodu, že tato část náleží do působnosti žalovaného. Obecní policie konstatovala, že dle ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb., je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích obecní policie a Policie ČR oprávněna měřit rychlost vozidel, což vykonávají výhradně na místech určených Policií ČR. Z toho vyplývá, že právě Policie ČR (a nikoli žalovaný) určí místa, kde se rychloměry umístí.
11. Žalovaný dále uvedl, že žádná správní rozhodnutí o umístění rychloměrů nevydává a dle žádného zákona k tomu není ani oprávněn či povinen. Obecní policie postupovala správně, když v této části žádost odložila z důvodu nedostatku působnosti. Obecní policie nemohla věc postoupit žalovanému, aby v této části žádost vyřídil, neboť ani žalovaný by žádost pro nedostatek působnosti nemohl vyřídít a odložil by ji. Jelikož však obecní policie a žalovaný jsou orgány hl. m. Prahy, je žalovaný toho názoru, že odložení žádosti ze strany obecní policie bylo dostačující, a žalovaný tedy nebyl nečinný. Žalobce měl tedy po sdělení o odložení žádosti ze strany obecní policie podat žádost vůči Policii ČR, která rozhoduje dle ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o umístění radarů.
12. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že pokud žalovaný skutečně nevydává žádná správní rozhodnutí o umístění rychloměrů, a tedy požadovanou informaci nemá, měl v této části žádost žalobce odmítnout, neboť neexistence požadované informace je tzv. faktickým důvodem k odmítnutí žádosti o informace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.4.2008, č.j. 2 As 71/2007-56). Žalovaný však žalobci žádnou reakci dosud nezaslal, a proto je nečinný. Postoupení žádosti o informace navíc zákon o informacích nepřipouští, přičemž § 12 správního řádu není použitelným ustanovením; žalovaný proto postupoval nezákonně a nelogicky.
13. Žalobce má pochybnosti o tom, že by žalovaný nevydával žádné rozhodnutí o umístění či schválení provozu rychloměru. Má za to, že o tom musí být vydáno minimálně stavební povolení, byť může být rozhodnutí o umístění rychloměru zahrnuto např. v řízení o povolení rozsáhlejší úpravy pozemní komunikace. Žalobce nepožadoval kopii souhlasu Policie ČR s měřením rychlosti ve smyslu § 79a silničního zákona. Žalovaný dle mínění žalobce požadované rozhodnutí nepochybně má, neboť jej měl vydat, resp. žalovaný je jediný správní orgán, který bezpečně ví, zda požadované rozhodnutí vůbec bylo vydáno.
14. Žalobce zopakoval, že zákon o informacích neumožňuje postoupení žádosti o informace pro nepřislušnost [§ 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích], a postup žalovaného tak byl ve zjevném rozporu s tímto kogentním ustanovením. V případě, že se žádost netýká působnosti povinného subjektu, má dojít k jejímu odložení. Pokud požadovanou informací povinný subjekt nedisponuje, má dojít k odmítnutí žádosti.
15. Při ústním jednání před soudem dne 17.9.2019 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích a vyjádřili se v intencích svých písemných podání. Pověřená zaměstnankyně žalovaného nadto zdůraznila, že žalovaný a obecní policie jsou jedním povinným subjektem. Na tento argument reagoval žalobce odkazem na ustanovení § 2 odst. 1 zákona o informacích vymezující povinné subjekty, z něhož takový výklad dovodit nelze. Měl za to, že žalovaný mu neumožnil efektivní obranu proti svému postupu.

Posouzení věci soudem

16. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
17. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zda měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět. Soud totiž nemůže předjímat, jak by měl žalovaný o věci meritorně rozhodnout a nemůže žalovaného zavázat k vydání rozhodnutí o určitém obsahu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.12.2010, č.j. 5 Ans 11/2010-104).
18. V daném případě není mezi stranami sporu o skutkovém stavu věci, který odpovídá i předloženému správnímu spisu (viz shora). Stěžejní právní otázkou v této věci je, zda žalovaný má nebo měl povinnost vyřídit žádost žalobce o informace ze dne 21.10.2018.
19. Podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.
20. Podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o informacích povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.
21. Podle § 15 odst. 1 zákona o informacích, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
22. Podle § 16a odst. 3 písm. a) zákona o informacích stížnost se podává u povinného subjektu, a to do 30 dnů ode dne doručení sdělení podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích.
23. Z uvedených ustanovení zákona o informacích mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží s tím, že nepatří do jeho kompetence [§ 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích], nebo žádosti vyhoví, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) zákona o informacích], nebo žádost odmítne [§ 15 odst. 1 zákona o informacích].
24. Jestliže žalovaný jakožto povinný subjekt dospěl k závěru, že požadovaná informace se nevztahuje k jeho působnosti, bylo jeho povinností tuto žádost podle ust. § 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích odložit. Jiný postup nepřichází podle zákona o informacích v úvahu. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle zákona o informacích musí být vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí nezabýval, tedy aby ji ve vztahu k žadateli o informace nijak nevyřídil či jí bez dalšího postupoval jinému

povinnému subjektu, domněle příslušnému k vyřízení takové žádosti. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura: „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce];...“ (cit. Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 zákona o informacích).

25. Žádost žalobce o poskytnutí informace byla směřována Magistrátu hlavního města Prahy, který jí postoupil městské policii hlavního města Prahy, tedy jinému orgánu hlavního města Prahy. Jestliže tento orgán na žádost žalobce o informace reagoval tím, že požadované informace v části spadající do jeho působnosti (informace o konkrétním rychloměru) poskytl, v této části lze považovat žádost o poskytnutí informací za vyřízenou, byť žádost byla původně adresována žalovanému. Předmětem sporu v této věci je však postup žalovaného ve vztahu k té části žádosti o informace, která nespadala do působnosti obecní policie, a proto byla tímto orgánem odložena ve smyslu § 14 odst. 5 písm. c) zákona o informacích.
26. Na předmětnou část žádosti o informace adresovanou žalovanému, ve vztahu k níž žalobce namítá nečinnost žalovaného, žalovaný ve vztahu k žalobci nijak nereagoval. V důsledku shora popsaného postupu žalovaného případlo vyřízení i této části žalobcovy žádosti o informace obecní policii. Z obsahu žádosti o informace zřetelně vyplývá, že žalobce požadoval informaci týkající se vydání správního rozhodnutí k umístění či provozu rychloměru.
27. Pokud vydání správního rozhodnutí k umístění či provozu rychloměru nespadá do působnosti obecní policie, ještě to neznamená, že takovou kompetenci nemá žalovaný, jemuž žalobce svoji žádost směřoval. Podstatné je ale především to, že žalovaný nemůže rezignovat na svou povinnost vyřídit žádost o poskytnutí informace některým ze způsobů, které zákon stanoví, jestliže dospěje k závěru, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti. Pouhé neformální předání žádosti o poskytnutí informace jinému orgánu k jejímu vyřízení zákon o informacích neumožňuje. V žalobou namítaném rozsahu je nutno považovat žádost žalobce o poskytnutí informací za nevyřízenou, neboť subjektem povinným jednat ve věci předmětné žádosti o informace byl a je žalovaný, u kterého byla podána jak samotná žádost o informace, tak i stížnost proti jeho postupu dle § 16a odst. 3 zákona o informacích. Žalovaný měl ve vztahu k této části žádosti postupovat jedním ze shora uvedených způsobů, což neučinil - aniž by žalobci poskytl jakékoli sdělení, postoupil celou žádost k vyřízení obecní policii. Z dalšího postupu obecní policie přitom vyplývá, že i ona popřela, že by ve vztahu k požadované části informace disponovala potřebnou působností. Na rozdíl od žalovaného však postupovala procesně správným způsobem a v této části rozhodla o odložení předmětné žádosti.
28. Názor žalovaného, že Magistrát hlavního města Prahy a městskou policii hlavního města Prahy je nutno považovat za jeden povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o informacích, soud rozhodně nesdílí. Podle § 2 odst. 1 zákona o informacích jsou tzv. povinnými subjekty, které mají povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Žalovaný a obecní policie jsou (dvěma různými) orgány hlavního města Prahy (viz § 1 odst. 4 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze), jedná se tak o samostatné povinné subjekty. Každý z těchto subjektů má odlišnou působnost a k ní se vztahující informační povinnost, jak ostatně demonstuje i tento případ.

29. Z výše uvedených důvodů soud posoudil žalobu jako důvodnou. V souladu s § 81 odst. 2 s.ř.s. proto uložil žalovanému povinnost vyřídit žádost žalobce o informace ze dne 21.10.2018 v části vymezené petitem žaloby, tj. v části dosud řádně nevyřízené, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku, která je stanovena jako základní lhůta k poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o informacích.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Tyto jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 2 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsí žaloby, replika) a tři režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve znění pozdějších předpisů. Za řízení před Městským soudem v Praze má tedy žalobce právo na náhradu nákladů řízení ve výši 12 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 17. září 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu